

Uitgifte

Repertoriumnummer 2017/
Datum van uitspraak 15 mei 2017
Rolnummer 2017/BB/8

Uitgereikt aan

op
€
JGR

Arbeidshof te Brussel

elfde kamer

Arrest

COLLECTIEVE SCHULDENREGELING - vorderingen collectieve schuldenregeling
Eenzijdig verzoekschrift
definitief

De h. X., appellant,
vertegenwoordigd door Me Ad., advocaat.

*

Na beraad, spreekt het arbeidshof te Brussel het volgend arrest uit:

Gelet op de stukken van de rechtspleging, in het bijzonder op:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van de bestreden beschikking, uitgesproken op 02-02-2017 door de arbeidsrechtbank Leuven (A.R. 17/35/B),
- het verzoekschrift tot hoger beroep ontvangen ter griffie van dit hof op 23 februari 2017,
- de voorgelegde stukken.

*

De verzoekende partij heeft haar middelen en conclusies uiteengezet tijdens de terechtzitting in raadkamer van 3 april 2017, waarna de debatten werden gesloten, de zaak in beraad werd genomen en voor uitspraak gesteld op heden.

I. **FEITEN EN RECHTSPLEGING**

1. Op 2 februari 2017 legde de h. X. bij de arbeidsrechtbank te Leuven een verzoekschrift neer om toegelaten te worden tot de collectieve schuldenregeling.

2. Bij beschikking van 2 februari 2017 verklaarde de arbeidsrechtbank te Leuven dit verzoek niet toelaatbaar, omdat de h. X. kennelijk zijn onvermogen heeft bewerkstelligd.
3. Bij verzoekschrift tot hoger beroep, ontvangen ter griffie van het arbeidshof te Brussel op 23 februari 2017, tekende de h. X. hoger beroep aan en vroeg hij opnieuw om toegelaten te worden tot de collectieve schuldenregeling.

II. BEOORDELING.

4. Het hoger beroep van de h. X. werd tijdig ingesteld en voldoet aan de ontvankelijkheidsvereisten, zodat het hoger beroep ontvankelijk kan worden verklaard.
5. Luidens artikel 1675/2, eerste lid, Gerechtelijk Wetboek, kan elke natuurlijke persoon, die geen koopman is in de zin van artikel 1 Wetboek van Koophandel, indien hij niet in staat is om, op duurzame wijze, zijn opeisbare of nog te vervallen schulden te betalen en voor zover hij niet kennelijk zijn onvermogen heeft bewerkstelligd, bij de rechter een verzoek tot het verkrijgen van een collectieve schuldenregeling indienen.
6. De beoordeling van de toelaatbaarheidsvoorwaarden maken een feitelijke beoordeling uit (Parl. St. 1996-97, 1073/11, 34) waarbij vooral zal gekeken worden naar de intenties van de aanvrager om de schuldeisers in de mate van het mogelijke te vergoeden en zijn verbintenissen na te leven. De collectieve schuldenregeling mag geen toevluchtsoord worden voor debiteuren die zich proberen te onttrekken aan hun schuldeisers. (Parl. St., 1996–97, 1073/1 en 1074/1, 17)
7. In de Memorie van Toelichting heeft de bevoegde vice-eerste minister aangegeven dat er bewerking van het onvermogen kan zijn, wanneer de schuldenaar bedrieglijke handelingen verricht ter benadeling van de rechten van zijn schuldeisers. De rechter zal oplettend dienen te zijn voor een hele reeks van elementen die, alleen of gecombineerd, toelaten te denken dat de schuldenaar zijn onvermogen heeft bewerkt. (Parl. St., 1996 – 97, nr. 1073/1 en 1074/1, 17) De rechter zal dus rekening houden met elke omstandigheid of handeling of combinatie van omstandigheden of handelingen die in het concrete geval de wil zich onvermogen te maken doen blijken.
8. De eerste rechter oordeelde dat in casu de schuldenaar zijn onvermogen kennelijk zelf heeft bewerkstelligd omdat de schuldenlast uit twee schulden bestaat, met name een bedrag van 1053,98 € verschuldigd aan H. (ziekenhuis) en een bedrag van 26.803,00 €

verschuldigd aan A. (Nationale Maatschappij der Belgische Spoorwegen). Deze laatste schuld is het resultaat van 124 maal als “onregelmatige reiziger” de trein te hebben genomen in de periode van 6 april 2011 tot 31 december 2015. De eerste rechter oordeelde derhalve dat de schuldenaar zijn onvermogen kennelijk zelf heeft bewerkstelligd door het herhaald opzettelijk plegen van dezelfde feiten die tot boetes en schadevergoedingen hebben geleid.

9. De feiten, aangehaald door de eerste rechter, blijken op afdoende wijze uit de stukken en worden door de h. X. op zich niet betwist.

Door de telkens weerkerende boetes en de lange tijdsspanne van de overtredingen kan de h. X. niet ernstig voorhouden dat hij niet wist dat hij in overtreding was. Wanneer hij hiervoor gesanctioneerd werd, bleef hij volharden in dit laakbaar gedrag, dat hij dus wel degelijk met opzet verrichtte en waardoor hij wist dat hij zich in een toestand van kennelijk onvermogen bracht.

10. Het risico op kennelijk onvermogen was door hem gekend en het maakte deel uit van het opzet waarmee hij handelde. De collectieve schuldenregeling mag geen vrijgeleide geven om de verantwoordelijkheid hiervoor uit te wissen.

11. Ongeacht de behandeling van zijn drugsverslaving die hij zou hebben gevolgd en de bewering dat deze drugsverslaving achter de rug is, blijft de beoordeling van de eerste rechter, dat de h. X. kennelijk zijn onvermogen heeft bewerkt, overeind. De toelaatbaarheidsvoorwaarden voor een collectieve schuldenregeling zijn niet vervuld. Het hoger beroep is ongegrond.

OM DEZE REDENEN, HET ARBEIDSHOF,

Gelet op de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, zoals tot op heden gewijzigd, inzonderheid op artikel 24,

Recht doende na eenzijdig verzoekschrift,

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk doch ongegrond,

Bevestigt de bestreden beschikking,

Kosteloze procedure.

Aldus gewezen en ondertekend door de elfde kamer van het Arbeidshof te Brussel, samengesteld uit:

A. SCHOENMAEKERS, raadsheer,

bijgestaan door : ..., griffier

en uitgesproken op de openbare terechtzitting van maandag 15 mei 2017.